

атака и съ викъ ура се хвърли на ножъ, като завладѣ височината. Противникътъ отстъпи въ бѣгство къмъ Песочани и остази повече отъ 30 души убити, между които единъ офицеръ. Даваме описанието на този интересенъ бой по разказа на командира на 14-а рота поручикъ Мечковъ:

„На 19 и 20 ноемврий 1915 г. на Протаитската планина, южно на около 35 клм. отъ гр. Кичево, при с. Мраморець, 1-а дружина отъ 50-и п. полкъ отъ V дивизия водѣше усиленъ бой и изнемогваше подъ ударитѣ на получилия нови подкрепления отъ Битоля и Охридъ противникъ. По заповѣдъ на 3-а бригада отъ V дивизия ротата бѣ откъсната отъ фронта ни при с. Църско—по шосето Кичево—Битоля и придадена да усили дружината отъ 50-и полкъ, докато пристигнатъ отъ Кичево други подкрепления съ полска артилерия. Съ дружината действуваха 2 планински орждия, 2 картечници и една рота отъ 4-и Македонски полкъ. Противникътъ, укрепенъ здраво на своитѣ позиции, усиленъ съ пехота и артилерия, жарѣше доста осезателно нашитѣ части, като не имъ даваше възможность да настѣпятъ, а дѣсния ни флангъ застрашаваха съ обхватъ, поради което бѣ изпратена на фланга македонската рота. Къмъ 2 ч. сл. обѣдъ изпратиха ротата ми (20 ноемврий) сжщо на фланга да подкрепи македонската рота и съ заповѣдъ сутринята на 21 ноемврий македонската рота да обърне фронта си на западъ къмъ равнината, а азъ да заема съ атака правостоеция на югъ предъ насъ връхъ Задѣлъ при с. Арбино, да се затвърдя и окопая на него, като за целта ще ми се изпратятъ 2 картечници, а орждията ще ми съдействуватъ отъ центъра на позицията. Върхътъ Задѣлъ представлява единъ конусообразенъ връхъ, високъ около 900 м., отдѣленъ отъ насъ съ една дълбока пропастъ, съ посока отъ изтокъ къмъ западъ, въ западния край на която е сгушено селцето Арбино. Откъмъ изтокъ и западъ е опасанъ съ р. Пѣсочани и безименния ѝ притокъ. Северната му страна е залесена съ рѣдки едри дървета, задъ които сърбитѣ бѣха настанени въ добри окопи около върха, усилені отпредъ съ каменни плочи, приспособени съ бойници, добре маскирани отпредъ съ снѣгъ и тѣй слѣти съ общия снѣженъ фонъ, че бѣха станали почти неузнаваеми. Околорвѣстъ сжщо е залесенъ съ гжстъ и едъръ храсталакъ, прошаренъ тукъ-таме съ едри стари дървета. Само темето отзадъ на върха, ако мога да се изразя, е голо, незалесено. Тамъ сж сръбскитѣ поддрѣжки. Часътъ е шестъ, времето за атаката наближи, а картечницитѣ още нѣмаше. Действително, да се дойде направо съ коне отъ центъра на позицията бѣше невъзможно поради много пресѣчената мѣстность, а трѣбваше да се иде много назадъ и оттамъ по единствена пжтека по хребета да се дойде. Позицията, която заемахме, бѣше едно голо бърдо, високо 600—700 м. и отстоещо на около 800 крачки отъ в. Задѣлъ. Да се настѣпи по фронта е много рисковано, поради откритата и труднопроходима мѣстность, освенъ това откъмъ фронта ни Задѣлъ е много стрѣменъ и мжчно би се изкачилъ човѣкъ. Ето защо оставихъ единъ взводъ на позицията ни съ стрелбата си да отвлѣче вниманието на противника, а тритѣ взвода съ още единъ отъ македонската рота по-